

Ekumenisk mässa i Bifrost 14 e Tref 2019-09-22 Luk 22:24-27

Det hade varit en väldigt fin kväll. Allt var så där stilla o vackert - o nästan lite kusligt. Han som dom beundrade, såg upp till, var ett föredöme, hade gått runt och servat dom, som om han var deras betjänt. Sen hade han berättat om hur kroppen skulle brytas sönder. Om blodet. Om döden. Alla hade varit alldeles stilla. Allvarliga. Hade tänkt på samma saker. Upplevt. Känt.

Då, precis när siste man i gänget runt bordet ställde ned bägaren med vinet, börjar dom bråka. Vem är bäst? Vem är starkast? Vem är störst, vad säger dom andra om oss? Om dig? Jag har ju ändå... Vem ska sitta närmast... det var lärjungarnas vanligaste samtalsämne enligt nya testament.

O så där har bråket hållit på, in i vår tid.

Jo, säger Jesus Kristus. Han avbryter inte. Men säger: Så där bråkar dom. Så där blir det krig på jorden. Så där blir folk ovänner i familjen, i släkten, i församlingen, i länder, mellan länder. Men, **med er är det annorlunda.**

Ni behöver inte hålla på så. Ni borde ju veta bättre. När Jesus Kristus själv hade gått där o tvättat fötter. Gett dem mat o vin. Tjänaren. Han som kunde haft 10000 änglar som kunde gjort det. Men Jesus Kristus vänder upp och ned på våra hackordningar. När han kommer med blir det tvärtom.

Med er är det annorlunda.

Många är de bönhus och katedraler som byggts i protest mot förfallet på andra sidan vägen. Jo, för det vet man ju vad de håller på med där, vilka irrläror som smugit sig in hos den gruppen eller den gemenskapen, eller den samfundsgrenen, eller den inomkyrkliga grupperingen. Du har väl hört den döende bönegruppens sista samtal: "Snart är det visst bara vi kvar, du och jag. Men jag börjar bli lite osäker på dig..."

För oss med glasögon kan följande liknelse, återberättad efter en norsk präst, bli lättare att förstå. I det vanliga livet vandrar vi runt med rätt dimmiga, diffusa bilder av varandra, ungefär som en närsynt utan glasögon. Rätt snabbt bildar jag mig en uppfattning om människor omkring mig. Snabbt faller jag omdömen om deras tro, och bristande kärlek, och snabbt gör jag mig grumliga bilder av dem och bygger upp massiva fördomar. Då finns bara en lösning menar den norske prästen:

Sätt på Golgata-brillene: glasögonen, genom vilka du ser omgivningen på ett helt nytt sätt. Se, där går en människa som Jesus dog för. Där, en annan, denne hopplöst jobbiga person: Också för honom dog Frälsaren. Och för henne, och honom, och för mig själv. Genom Golgata-brillene ser jag i ett förklarat ljus, med en knivskarp klarsyn som kan bli väl så besvärande: Vad är det för futtiga småkonflikter som bekymrar och besvärar mig så? Varför finns så lite av Jesu kärlek i mitt inre? Varför präglas mina

tankar, mitt arbete, min vänkrets så lite av den utgivande kärleken och så mycket av revirtänkande, prestige och maktfrågor? **Med er är det annorlunda**, sa Jesus, är det verkligen så?

Redan tidigt i kyrkans historia brottades man med frågan om vad som krävdes för den verkliga enheten. Måste alla tycka och tänka och tro på precis samma sätt? Vad händer om några inte riktigt tror som jag? Kan vi fortfarande höra samman i samma kyrka, samma församling? Eller skall de andra som inte tycker som majoriteten tvingas ut och bilda nytt samfund? På 1980-talet räknade man samfundet som bildats efter reformationen på 1500-talet med anspråk på att vara den enda sanna kristna gemenskapen. De var över 40000 stycken. Vad måste man tro för att vara en sann kristen? Kyrkofadern Augustinus (400-talet) har ett fräscht svar på dessa frågor. Han levde i en tid när kyrkan var odelad, långt före splittringen mellan öst och väst och mellan karismatiker och bibeltroende. Men i samma tid var de inomkyrkliga konflikterna enorma och behoven av försoning och samling mot centrum bedövande nödvändiga. Så här lär han ha sagt:

”Enhet i det nödvändiga, frihet i det övriga, kärlek i allt.”

Är det nödvändigt att vi har samma kyrko-, ämbets-, bibel-, dop-, nattvards- med flera –syner för att vi skall kunna vara kyrka tillsammans? Troligen inte. Kyrkans historia visar i stället med all tydlighet att det enda nödvändiga handlar om Jesus. Ingen annan. Den första trosbekännelsen i fornkyrkan var enkel: ”Jesus är Herre”. Det är det enda nödvändiga. Utvecklad kan den apostoliska trosbekännelsen som vi strax ska läsa tillsammans sägas omfatta det enda nödvändiga. Men inte gärna mer. I det övriga: Frihet. Frihet runt Jesus till tydligare kärlekshandlingar, större offervilja, mer av det Golgata-brillene visar mig. Och sedan: kärlek i allt. Man lär ju inte känna Gud genom teologiska debatter, arga inomkyrkliga insändare eller hetsiga diskussioner. Utan genom att älska. Genom att be. Genom att göra något för någon av dessa minsta som är hans bröder. Och egentligen har vi inget val. Kristi kärlek tvingar oss.

Får se nu, var lade jag glasögonen? De flesta av oss med glasögon har en fast plats där jag lägger dem på kvällen. Att med suddig blick springa runt och leta på morgonen är ingen höjdare. Golgata-brillene ligger här. //altaret// Du hittar dem vid kyrkans nattvardsbord. Alla som här tar emot Frälsarens kropp och blod utmanas att se omgivningen på ett nytt sätt. Så som han såg på världen. Underifrån. Med andlig klarsyn. Med Golgata-brillene på. Kan du egentligen leva längre utan dem?

Med er är det annorlunda.

Carl Sjögren

Kyrkoherde Svenska kyrkan Mölndal